

Pis kapitola 1.

[1] Nejkrásnější z písní Šalomounových. [2] Kéž políbí mě polibkem svých úst! Vždyť lepší je tvé laskání než víno. [3] Příjemně voní tvé oleje, nejčistší olej - tvé jméno. Proto tě dívky milují. [4] Táhní mne za sebou! Dáme se v běh. Král uvedl mě do svých komnat. Budeme jásat, radovat se z tebe, připomínat tvé laskání, opojnější než víno. Právem tě všichni milují. [5] Černá jsem, a přece půvabná, jeruzalémské dcery, jak stany Kédarců, jako stanové houně Šalomounovy. [6] Nehleďte na mne, že jsem až dočerna opálená, že mě tak ožehlo slunce. To synové mé matky se proti mně rozohnili: uložili mi vinice hlídat, neuhlídala jsem však vinici vlastní. [7] Pověz mi ty, kterého tolik miluji, kde budeš pást, kde necháš odpočívat stáda za poledne! Proč musím být jako zahalená poběhlice při stádech tvých druhů? [8] "Jestliže to sama nevíš, nejkrásnější z žen, vyjdi po šlépějích stád a kůzlátka svá pas u pastýřských kolib." [9] Ke klisně vozu faraónova jsem tě připodobnil, má přítelkyně. [10] Půvabné jsou tvé tváře přívěsky ozdobené, tvé hrdlo ovinuté šňůrou perel. [11] Přívěsky zlaté ti uděláme, poseté stříbrem. [12] Pokud je při stole král, vydává nard můj svou vůni. [13] Voničkou myrhy je pro mne můj milý, spočívá na mých prsou. [14] Hroznem henny je pro mne můj milý v éngedských vinicích. [15] Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice. [16] Jak jsi krásný, milý můj, jsi líbezny! A naše lůžko samá zeleň. [17] Trámoví našeho domu je z cedrů, deštění cypřišové.

Pis kapitola 2.

[1] Jsem kvítek šáronský, lilie v dolinách. [2] Jako lilie mezi trním, tak má přítelkyně mezi dcerami. [3] Jako jabloň mezi lesními stromy, tak můj milý mezi syny. Usedla jsem žádostivě v jeho stínu, jeho ovoce mi sládně na rtech. [4] On mě uvedl do domu vína, jeho prapor nade mnou je láska. [5] Občerstvěte mě koláči hroznovými, osvězte mě jablky, neboť jsem nemocna láskou. [6] Jeho levice je pod mou hlavou, jeho pravice mě objímá. [7] Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a při polních laních: nebudte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama. [8] Hlas mého milého! Hle, právě přichází, hory přeskakuje, přenášá se přes pahorky. [9] Gazele se podobá můj milý nebo kolouškovi. Hle, právě stojí za naší zádkou, nahlíží do oken, dívá se mřížováním. [10] Můj milý se ozval, řekl mi: "Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!" [11] Hle, zima pomínula, lijavce přešly, jsou tytam. [12] Po zemi se objevují květy, nadešel čas prožezávat révu, hlas hrdličky je slyšet v naší zemi. [13] Fíkovník nasadil první plody, voní kvítky vinné révy. Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!" [14] Holubičko moje v rozsedlinách skály, v úkrytu nad strží, dopřej mi zhlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyšet. Jak lahodný je tvůj hlas! Jak půvabnou máš tvář! [15] "Lišky nám schyptejte, lištičky malé, plenící vinice, vinice naše, když kvetou!" [16] Můj milý je můj a já jsem jeho, on pase v lilích. [17] Než zavane den a stíny dají se v běh, příběhni, milý můj, podoben gazele či kolouškovi na Béterských horách.

Pis kapitola 3.

[1] Noc co noc hledala jsem na svém lůžku toho, kterého tolik miluji. Hledala jsem ho, a nenalezla. [2] Teď vstanu a obejdu město, ulice, náměstí, vyhledám toho, kterého tolik miluji. Hledala jsem ho, a nenalezla. [3] Našli mě strážci obcházející město: "Toho, kterého tolik miluji, jste tu neviděli?" [4] Potom, jen co jsem od nich odešla, hned jsem nalezla toho, kterého tolik miluji. Uchopila jsem ho a už ho nepustím, dokud ho nepřivedu do domu své matky, do pokojíku té, jež mě počala. [5] Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a při polních laních: nebudte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama. [6] "Kdo je ta, jež vystupuje z pouště jako sloup dýmu, ovanuta vůní kadidlovou z myrhy a z nejménějšího koření kupeckého?" [7] Hle, jeho lože - lože Šalomouna, šedesát bohatýrů okolo stojí, bohatýrů z Izraele. [8] Všichni drží v rukou meče, vycvičení k boji, každý po boku má meč proti nočnímu děsu. [9] Nosítka král si zhotovil, král Šalomoun, ze stromů libanónských. [10] Sloupky k nim zhotovil stříbrné, opěradlo zlaté, sedadlo purpurové. Vnitřek je obložen láskou jeruzalémských dcer. [11] Vyjděte jen a pohleďte, sijónské dcery, na krále Šalomouna, na korunu, již ho korunovala jeho matka v den jeho svatby, v den, kdy jeho srdce naplnila radost.

Pis kapitola 4.

[1] Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice pod závojem, vlasy tvé jsou jako stáda koz, které se hrou z hory Gileádu. [2] Zuby tvé jsou jako stádo ovcí před stříháním, jež z brodiště vystupují, a každá z nich vrhne po dvou, žádná z nich neplodná nezůstane. [3] Jako karmínová šňůrka jsou tvé rty, ústa tvá půvabu plná. Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně pod závojem. [4] Tvé hrdlo je jak Davidova věž z vrstev kamene zbudovaná, tisíc na ní zavěšeno štítů, samých pavéz bohatýrů. [5] Dva prsy tvé jsou jak dva koloušci, dvojčátka gazelí, která se v lilích pasou. [6] Než zavane den a stíny dají se v běh, vydám se k myrhové hoře, k pahorku kadidlovému. [7] Celá jsi krásná, přítelkyně moje, poskvry na tobě není. [8] Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjdeš. Rozhlédneš se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu, ze lvích doupat, z hor leopardů. [9] Učarovala jsi mi, sestro má, nevěsto, učarovala jsi mi jediným pohledem svých očí, jediným článkem svého náhrdelníku. [10] Oč krásnější je tvé laskání, sestro má, nevěsto, oč lepší je tvé laskání než víno. Vůně tvých olejů nad všechny balzámy. [11] Ze rtů ti kane strdí, má nevěsto, pod tvým jazykem je med a mléko, a vůně tvých šatů je jak vůně Libanónu. [12] Zahrada uzavřená jsi, sestro má, nevěsto, uzavřený val, zapečetěný pramen. [13] Vydáváš vůni jako sad s jablky granátovými, s výtečným ovocem, hennou i nardem, [14] s nardem a šafránem, puškvorcem, skořicí, se vším kadidlovým stromovým, myrhou a aloe, se všemi balzámy nejlepšími. [15] Jsi pramen zahradní, studna vody živé, bystřina z Libanónu. [16] Probuď se, vánku severní, přijď, vánku jižní, ať voní moje zahrádka, ať její balzámy proudí jak bystřiny, ať přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.

Pis kapitola 5.

[1] Do zahrady své jsem přišel, sestro má, nevěsto, sbíral jsem svou myrhu a svůj balzám, z plástve jsem jedl svůj med, pil víno své a mléko. Jezte, přátelé, a pijte, opájejte se laskáním. [2] Spím, ale srdce mé bdí. Slyš, milý můj klepe: "Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubice má, má bezúhonná, vždyť mám hlavu plnou rosy, v kadeřích krůpěje noční." [3] Svlékla jsem šaty, mám je zas oblékat? Umyla jsem si nohy, mám si je

zašpinit?" [4] Můj milý prostrčil otvorem ruku a celé mé nitro ze zachvělo před ním. [5] Vstala jsem otevřít milému svému. Z rukou mi kanula myrha, myrha stékala z mých prstů na rukojeť zástrčky. [6] Než jsem však milému otevřela, můj milý odbočil jinam. Život ze mne prchal, když ke mně mluvil. Hledala jsem ho, a nenalezla, volala jsem ho, a neodpověděl mi. [7] Našli mě strážci obcházející město, zbili mě, zranili mě, přehoz mi strhli strážci hradeb. [8] Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, jestliže najdete mého milého, co mu sdělíte? Že jsem nemocna láskou. [9] Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka, ty nejkrásnější z žen? Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka, že nás tak zapřísaháš? [10] Můj milý je běloskvoucí i červený, významnější nad tisíce jiných. [11] Jeho hlava je třpytivé zlato ryzí, jeho kadeře jsou trsy palmových plodů, černé jako havran. [12] Jeho oči jsou jako holubi nad potůčky vod, v mléce se koupou, podobné vsazeným drahokamům. [13] Jeho líce jsou jak balzámový záhon, schránky kořených vůní, jeho rty jsou lilie, z nichž kane tekutá myrha. [14] Jeho ruce jsou válce zlaté taršíšem posázené, jeho břicho je mistrné dílo ze slonoviny safíry vykládané. [15] Jeho stehna jsou sloupy z bílého mramoru, spočívající na patkách z ryzího zlata. Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. [16] Patro jeho úst je přesladké, on sám je přezradoucí skvost. Takový je milý můj, takový je můj přítel, jeruzalémské dcery.

Pis kapitola 6.

[1] Kam odešel tvůj milý, ty nejkrásnější z žen? Kam se obrátil tvůj milý? Budeme ho s tebou hledat. [2] Můj milý sestoupil do své zahrady k záhonům balzámovým, aby v zahradách pásl a trhal lilie. [3] Já jsem svého milého a můj milý je můj, on pase v lilích. [4] Krásná jsi, přítelkyně má, jak Tírsa, půvabná jak Jeruzalém, strašná jako vojsko pod praporci. [5] Odvrať ode mne své oči, vždyť mě uhranul! Vlasy tvé jsou jako stáda koz, které se hrnou z Gileádu. [6] Zuby tvé jsou jako stádo březích ovcí, jež z brodiště vystupují a každá z nich vrhne po dvou, žádná z nich neplodná nezůstane. [7] Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně pod závojem. [8] Byť tu bylo šedesát královen a osmdesát ženin a dívek bez počtu, [9] ona jediná je holubice moje, moje bezúhonná, jedinečná ze své matky, přečistá z té, jež ji porodila. Spatřily ji dcery, blahoslavy ji, královny i ženiny jí vzdaly chválu. [10] "Kdo je ta, jež jak Jitřenka shlíží, krásná jako Luna, čistá jako žhoucí Slunce, strašná jako vojsko pod praporci?" [11] Sestoupil jsem do zahrady ořehové podívat se na poupátka do údolí, podívat se, zda už pučí vinná réva, zda rozkvetly granátové stromy. [12] Sám nevím, jak jsem se dostal do Aminádíbových vozů.

Pis kapitola 7.

[1] "Obrat' se, obrat' se, Šulamítka, obrat' se, obrat' se, chceme tě vidět." Co na Šulamítce uvidíte? Že tančí táborový tanec! [2] Jak krásné jsou tvé nohy v opánkách, knížecí dcero! Křivky tvých boků jsou jako náhrdelníky, dílo umělcových rukou. [3] Tvůj pupek je pěkně vykroužená mísa, kéž nechýbí v ní vonné víno! Tvé břicho je stoh pšeničný, obrostlý lilie. [4] Dva prsy tvé jsou jak dva koloušci, dvojčátka gazelí. [5] Tvé hrdlo je jak věž ze slonoviny, tvé oči - rybníky v Chešbónu u brány Batrabámské. Tvůj nos je jak libanónská věž, zkoumavě hledící k Damašku. [6] Tvá hlava se tyčí jako Karmel, vrkoče tvé hlavy jsou jak purpur. Král je těmi kadeřemi spoután. [7] Jak krásná, jak líbezná jsi, lásko, při hrách milostných! [8] Postavou se podobáš palmě a svými prsy hroznům datlí. [9] Řekl jsem: "Vystoupím na palmu, abych se zmocnil plodů." Tvé prsy ať jsou hrozny révovými, dech tvého chřipí ať jablek voní, [10] patro tvých úst ať je jako nejlepší víno. Jedině pro mého milého stéká, plyne i ve spánku ze rtů. [11] Já jsem svého milého, on dychtí jen po mně. [12] Pojď, můj milý, vyjděme na pole, přenocujeme v keřích henny. [13] Časně zrána půjdeme do vinic, pohledíme, zda pučí vinná réva, zda její květ se rozvil, zda rozkvetly granátové stromy. Tam tě zahrnu laskáním. [14] Voní jablčka lásky a všechny výtečné plody nad našimi dveřmi, nové i staré. Schovala jsem je pro tebe, můj milý.

Pis kapitola 8.

[1] Kéž bys byl jako můj bratr, který sál z prsů mé matky! Až bych tě nalezla někde venku, políbila bych tě a nikdo by mnou pohrdat nesměl. [2] Odvedla bych si tě, uvedla tě do domu své matky a tam bys mě poučoval. Dala bych ti pít kořenné víno, šťávu ze svých granátových jablek. [3] Jeho levice je pod mou hlavou, jeho pravice mě objímá. [4] Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, nebud'te a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama. [5] Kdo je ta, jež vystupuje z pouště, opřena o svého milého? Zburcovala jsem tě pod jabloní, kde tě počala tvá matka, kde tě počala ta, jež tě porodila. [6] Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její - žár ohně, plamen Hospodinův. [7] Lásku neuhasí ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu, sklídl by jen pohrdání. [8] "Maličkou máme sestru, prsy ještě nemá. Co s tou sestrou uděláme v den, kdy o ni přijdou smlouvat?" [9] Jestliže je hradbou, stříbrné cimbuří na ní postavíme, jestliže je dveřmi, zahradíme je cedrovou deskou." [10] "Já jsem hradba, mé prsy jsou jako věže." Tehdy stala jsem se v jeho očích tou, která nalézá pokoj. [11] Vinici měl Šalomoun v Baal-hamónu; svěřil tu vinici hlídačům; za její ovoce každý mu přinést musí tisíc šekelů stříbra. [12] "Má vinice patří mně, jen mně samotnému. Měj si ten tisíc, Šalomoune, a dvě stě pro ty, kdo hlídají ovoce její. [13] Ty, která prodléváš v zahradách, kde druhové sledují hlas tvůj, ozvi se mi!" [14] "Uprchni, milý můj, podoben gazele či kolouškovi na balzámových horách."